

Ζήσε, για να πέσεις...

Ο εγγονός καθόταν δίπλα στον παππού και χάζευαν στην τηλεόραση την παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου. Από μικρό τον ενθουσίαζαν τα αεροπλάνα και οι στρατιώτες που περπατούσαν στον ρυθμό των τυμπάνων. Ήταν 14 ετών με ένα κοφτερό βλέμμα και με μεγάλη αδυναμία στον παππού. Αυτός ο παππούς! Ακούραστος ήταν να διηγείται ιστορίες περιπέτειας και δράσης. Δεν ήταν σίγουρος ο Δημήτρης αν ήταν αληθινές, ήταν όμως συναρπαστικές και αυτό μετρούσε...

-Παππού, έχεις πάει στ' αλήθεια στον πόλεμο; ρώτησε ο Δημήτρης κοιτάζοντας πονηρά τον παππού.

Ήταν να μην την κάνει αυτήν την ερώτηση...

- Νομίζω, νεαρέ μου, πως έχει έρθει η ώρα να ακούσεις μια ιστορία, πέρα για πέρα αληθινή, απάντησε σοβαρός ο παππούς.

Ξαφνικά, σα να βουβάθηκε η τηλεόραση, σα να σώπασαν οι τυμπανοκρουσίες... η χαμηλή φωνή του παππού γέμισε όλο το δωμάτιο. Ο Δημήτρης κάθισε στο πλάι του και περίμενε όλο αγωνία να ξεκινήσει ο παππούς.

"Πρωινό της 5ης Απριλίου 1941. Εγώ και άλλα τέσσερα άτομα βρισκόμασταν μέσα στο Πυροβολείο 8. Από το μικρό παραθυράκι κοιτούσαμε την πεδιάδα και περιμέναμε το κακό να έρθει. Η αποστολή μας ήταν σαφής. Μας είχε ανακοινωθεί την προηγούμενη. Έπρεπε να καθυστερήσουμε την προέλαση των Γερμανών στη Νότια Ελλάδα, για να προλάβουν να φύγουν τα ελληνικά στρατεύματα, πριν πέσουν πάνω τους οι γερμανικές σφαίρες. Αυτή, λοιπόν, είναι δική μου η αποστολή

σε έναν τόσο σπουδαίο πόλεμο, συλλογίστηκα με δέος και φόβο... Μια σίγουρη αποτυχία!

Ανάμεσά μας και ο επικεφαλής μας: ένας απλός λοχίας, στον οποίο είχε ανατεθεί η διοίκηση των Πυροβολείων 7 και 8. Λεγόταν Δημήτρης Ίτσιος. Βλάχος στην καταγωγή, λεβέντης στο παράστημα του, γλεντζές στη ματιά! Το βλέμμα του μου έδωσε θάρρος και το είχα ανάγκη εκείνη τη στιγμή.

Μέσα σε νεκρική σιγή αναμέναμε να ξεκινήσει η επίθεση... Είναι κάποιες μεγάλες στιγμές, παιδί μου, που τα λόγια δεν είναι αρκετά... Αρκεί η σιωπή...

Δεν άργησε να ακουστεί ο πρώτος πυροβολισμός. Τουφεκιά ήταν. Καλό σημάδι, δεν μπορούσε να μας βλάψει και πολύ... Έπειτα, φωνές, ριπές πολυβόλων που προσέκρουσαν πάνω στην οχύρωση και βολές από όλμους, οι οποίες, ευτυχώς, αστόχησαν! Πήραμε θέσεις και αρχίσαμε να ανταποδίδουμε τα πυρά με τα πολυβόλα μας. Φασαρία, βουή... και πάλι φασαρία και βουή, ώσπου... -ω του θαύματος!- απωθήσαμε το πρώτο κύμα επίθεσης. Έριξα μια ματιά στην πλαγιά: πτώματα παντού.

Είχαμε κερδίσει τον απαιτούμενο χρόνο και μάλιστα με το παραπάνω. Είχε φτάσει μεσημέρι. Αποστολή εξετελέσθη! Μέσα μου ένιωθα να παλεύει η χαρά με την οργή. Γιατί οι άνθρωποι να χωρίζονται σε φυλές και να προσπαθεί ο ένας να επιβληθεί του άλλου; Γιατί δε ζει ο καθένας ειρηνικά στον τόπο του; Μακάρι ο θάνατος που σπείραμε να μπορέσει να σταματήσει το θεριό του ναζισμού, σκεφτόμασταν...

Ο Δημήτρης μας διέταξε να φύγουμε, ενώ εκείνος, δεν θα το πιστέψεις, θα έμενε να πέσει για την πατρίδα! Αυτό μας ανακοίνωσε με σπαρτιατική λιτότητα.

- Γιατί δεν έρχεσαι κι εσύ μαζί μας; τον ρώτησα με αγωνία.
- Τις μάχες δεν τις αφήνουμε ποτέ στην μέση, μου απάντησε.
- Λοχία, τρελάθηκες; Τελειώσαμε με την αποστολή μας!
- Η αποστολή η δικιά μας ήταν να εμποδίσουμε την προέλαση των κατακτητών προς τα νότια. Η αποστολή η δική μου, όμως, δεν είναι να υπηρετώ απλώς εντολές των ανωτέρων μου, αλλά την πατρίδα. Θα μείνω εδώ και θα συνεχίσω! Έτσι είμαστε εμείς οι Βλάχοι, ξεροκέφαλοι!

Με συνεπήρε η ορμή των λόγων του... Να μείνω μαζί του ή να γυρίσω πίσω; Αν κάποιος σου πει, "είμαστε περικυκλωμένοι, δεν υπάρχει έξοδος διαφυγής, θα πεθάνουμε όλοι" δε χρειάζεται να επιλέξεις κάτι, αφού δεν υπάρχει τρόπος να γλυτώσεις. Αλλά, εάν σου πει "μπορείς είτε να πας σπίτι σου είτε να κάτσεις εδώ και να πεθάνεις", τότε πρέπει να διαλέξεις.

Απίστευτο θα σου φανεί, αλλά εγώ και ένας ακόμη συγχωριανός μου επιλέξαμε να μείνουμε και πήραμε θέσεις δίπλα στον Δημήτρη. Για μια στιγμή σκέφτηκα ότι είχα κάνει λάθος. Θυμήθηκα τα βουρκωμένα μάτια της γιαγιάς σου που με αποχαιρετούσε σαν έφευγα για τον πόλεμο και μέσα στα αναφιλητά της έλεγε και ξανάλεγε "Να προσέχεις." Όμως κάτι με κράτησε στην θέση μου. Ήταν το καθήκον που με καλούσε; Ήταν τα ενθαρρυντικά λόγια του Ίτσιου, το πάθος του, η τρέλα του; Δεν ξέρω.

Ήξερα μόνο πως το δεύτερο κύμα της επίθεσης είχε αρχίσει... Τα τρία δικά μας πολυβόλα άρχισαν να πυροβολούν. Μας έριχναν τα Στούκας βόμβες, τα τρία δικά μας πολυβόλα συνέχισαν να πυροβολούν, μας έριχναν τα οβιδοβόλα, τα τρία δικά μας πολυβόλα συνέχισαν να πυροβολούν, μας έριχναν οι

στρατιώτες, τα τρία δικά μας πολυβόλα συνέχισαν να πυροβολούν, μας έριχναν τα τανκς, τα τρία δικά μας πολυβόλα συνέχισαν να πυροβολούν, οι Γερμανοί έπεφταν νεκροί, τα τρία δικά μας πολυβόλα συνέχισαν να πυροβολούν, οι σφαίρες τελείωσαν, τα τρία δικά μας πολυβόλα σταμάτησαν να πυροβολούν...

Είμαστε Έλληνες και οι Έλληνες στη μάχη σταματούν πάντα από σφαίρες, είτε γιατί τους τελειώνουν είτε γιατί τους πετυχαίνουν. Όταν πια οι σφαίρες μας είχαν τελειώσει, ακούστηκε μια φωνή σε σπαστά ελληνικά: "Βγείτε έξω, οι Γερμανοί έφυγαν, κατεβαίνουν στη Σαλονίκη". Εμείς όμως ξέραμε καλά τι μας περίμενε. Ήταν παγίδα... Παρόλα αυτά, βγήκαμε... Δεν υπήρχε άλλη επιλογή...

Θαμπό το πρόσωπο του Γερμανού στην ομίχλη, Θαμπό και του Δημήτρη. Πόσο ξεθωριάζουν όλα με τον πόλεμο! Σκόνη, σκοτεινιά, το χακί...

- Ποιος είναι ο επικεφαλής; ρώτησε γεμάτος θυμό ο Γερμανός.
- Εγώ, απάντησε ο Δημήτρης ήρεμα.
- Πού είναι το υπόλοιπο στράτευμα;
- Αυτοί είναι, είπε ο Δημήτρης δείχνοντας μας.

Ο Γερμανός διοικητής δεν μπορούσε να πιστέψει ότι στο πολυβολείο δεν κρυβόταν κάποια μεγάλη δύναμη, αλλά μόλις τρία άτομα. Τρία άτομα που του κόστισαν πάνω από 200 άντρες.

- Εσύ έκανες το δικό σου χρέος, λοχία, και εγώ θα κάνω το δικό μου... είπε ο Γερμανός διοικητής.

Δεν πέρασαν λίγα λεπτά και ο Γερμανός επικεφαλής εκτέλεσε μπροστά στα μάτια μας τον μεγαλύτερο αγωνιστή

της Ελλάδος, τον Δημήτρη! Ο Δημήτρης έζησε για να πέσει και έτσι έζησε για πάντα! Στη μνήμη μας! Κι εγώ ήμουν τυχερός, γιατί πήρα για λίγο κάτι από τη μαγική δύναμη ενός ήρωα!

Με εμάς δεν ασχολήθηκε ο Γερμανός. Μήπως είχε εντολή να σκοτώσει μόνο τον επικεφαλής; Μήπως μας θεώρησε απλούς εκτελεστές εντολών, ανάξιους για έναν ένδοξο θάνατο; Μήπως η ψυχή του πόνεσε λιγάκι που σκότωσε έναν συνάνθρωπό του και δεν θέλησε να πάρει κι άλλο κρίμα; Εγώ αυτό το τελευταίο είδα στο βλέμμα του, καθώς μας γύρισε την πλάτη και εμείς φύγαμε διστακτικά και φοβισμένα...

Άσχημο πράγμα ο πόλεμος, παιδί μου! Κάνει τους ανθρώπους να χάνουν την ανθρωπιά τους... Μόνο αυτό ας μαθαίναμε όλοι από τον πόλεμο!"

Ο νεαρός κοίταζε συγκλονισμένος τον παππού...

-Για αυτό, παππού, με βαφτίσατε Δημήτρη χωρίς κανέναν παππούς μου να ονομάζεται έτσι;

-Γι' αυτό... Και είναι τιμή όλων μας... είπε ο παππούς με μάτια βουρκωμένα.

Ο νεαρός Δημήτρης ένιωσε να μεγαλώνει λίγο... και ο παππούς έκλαιγε δίπλα του σαν μικρό παιδί.

Παναγιώτης Περουτσέας

Β' Τάξη

Πρότυπο Γυμνάσιο Αναβρύτων

Μαρούσι-Αθήνα

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Κατερίνα Νικολοπούλου, ΠΕ02